

דף מקורות - פרשת פינחס – מחובר תמיד

מקורות לשיעור השבועי של הרב יצחק חי זאגא יח' תמוז תשע"ז פרשת פינחס א. במדבר כז - 'וידבר משה אל ד' לאמר. יפקד ד' אלוקי הרוחות לכל בשר איש על העדה. אשר יצא לפניו ואשר יבא לפניו ואשר יוציאם ואשר יביאם ולא תהיה עדת ד' כצאן אשר אין להם רעה. ויאמר ד' אל משה קח לך את יהושע רש"י -אלוקי הרוחות - למה נאמר, אמר לפניו רבש"ע גלוי וידוע לפניך דעתו של כל אחד ואחד ואינן דומין זה לזה, מנה עליהם מנהיג שיהא סובל כל אחד ואחד לפי דעתו.

ב. במדבר כח - 'וידבר ד' אל משה לאמר. צו את בני ישראל ואמרת אלהם את קרבני לחמי לאשי ריח ניחחי תשמרו להקריב לי במועדו. ואמרת להם זה האשה אשר תקריבו לד' כבשים בני שנה תמימים שנים ליום עלה תמיד. רש"י - צו את בני ישראל - מה אמור למעלה, יפקוד ה'. אמר לו הקב"ה עד שאתה מצוני על בני, צוה את בני עלי.. כדאיתא בספרי. ספרי פינחס קמב.. - 'צו את בני ישראל.. למה נאמר לפי שהוא אומר אשר יצא לפניו ואשר יבוא לפניו. משל למה הדבר דומה למלך שהיתה אשתו נפטרת מן העולם היתה מפקדתו על בניה אמרה לו בבקשה ממך הזהר לי בבניי אמר לה עד שאת מפקדתני על בני פקדי את בניי עלי שלא ימרדו בי ושלא ינהגו בי מנהג בזיון. כך אמר לו הקב"ה למשה עד שאתה מפקדני על בני פקוד את בני עלי שלא ימרדו בי ושלא ימירו את כבודי באלהי הנכר.. לכך נאמר צו..

ג. אור החיים .. -למה סידר פרשת הקרבנות במקום זה אחר מינוי יהושע ולא במקום שצוה על הקרבנות בפרשת אמור.. ואולי שבא לומר שאם ירצה יהושע להקריב תמידין ומוספין משלו שאינו רשאי הגם שדין ציבור יש לו כדמוכח מכמה מקומות, לזה סדר מצוה זו אחר מינוי יהושע וצוה בה שתהיה משל ציבור.. משפט כהן קנד - 'ומה שרצו הצדוקים, שיחיד יהי' מתנדב ומביא תמיד, בא מפני שלא הודו שיש בכללות כנסת ישראל קדושה מיוחדת, מה שלא נמצא בכל עם ולשון. שכל אומה עיקר הקיבוץ שלה הוא כדי להיטיב להיחידים הפרטיים, אבל הכלל מצד עצמו אין לו מציאות עצמית. ונמצא שערך הציבור.. הוא בבחינת שותפים.. אבל באמת לגבי ישראל ציבור ושותפין הם שני מושגים.. מפני שיש בציבור של ישראל קדושה ומציאות כללית, שאינה נערכת כלל כלפי החלק של כל פרט, והיא עומדת למעלה מגדרי חלוקה, ובשביל כך קרבנות ציבור צריכין להיות משל ציבור דוקא, שזהו ענין הקדושה של הכלל כולו.

ד. עולת ראי"ה א' קכז - 'ונקריב לפניך קרבן התמיד. אותה השטיפה, של הקדושה התמידית, אשר אין מעצורים לה, ושהיא תמיד פועלת וחיה, שזו היא הפעלת קדושת קרבן התמיד, היא נפגמה ביחוד ע"י חורבן ביהמ"ק. אף אם בעת רצון לפעמים אור קדוש מופיע מתוך מחבואו, הרי זה רק מזמן לזמן, אבל המשך הקדושה התמידית שרק היא הנה הערובה לבלי הכשל בכל חטא עון ופשע בארחות החיים השוטפים, זהו דבר שאי אפשר להשיג אותו כ"א כשנקריב לפניך את קרבן התמיד, שזוהי סגולתו המיוחדת להכניס בקרב נפשנו, ובעולם ההויה בכללו, את יסוד חיי הקדש הזורמים תמיד באורם הבהיר. שיכפר בעדנו. רק הקדושה התמידית, לא המקרית הבאה מזמן לזמן, היא יכולה לעצור את כל פרץ בשטף החיים.. ולהפוך, במרוצת מהלכה הבלתי פוסק, את כל הכחות הגנוזים - אשר כשאין שטף קדש תדירי בחיים יוצאים הם לפעמים בצורה של קלקול והריסה, הממייטים חרפה על נשמת האדם ואור קדושתו - לכחות נשאים, שביכלתם הוא העז לעצור כל ענין רע ולפעול את המפעל של החיים האלוקים הטהורים במרוצתם..

ה. עולת ראי"ה א' תז' תח' תפילת מנחה -בתמיד היתה כלולה כללות נצוצי החיים של הנפש הבהמית של כל ישראל, והיה מתעלה בכללו ע"י הקרבתו, ועמו היו מתעלים כל נצוצי החיים שירדו בכל עונה מעונת היום ע"י ההליכה השפלה של החיים. ולא עוד אלא שהכחות הירודים וההרגשות והרצונות, המחשבות והמעשים, הנגררים עמהם, היו מתרוממים למעלה למעלה, והיו העונות מתכפרים, ורישומם נמחק, והם מתהפכים לזכיות, ואור ד' מתדבק ומתחבר עם נשמת האומה כולה ע"י עליה זו, קרבני לחמי לאשי. ורשימה גדולה מעליה זו ירגיש כל אחד מישראל, לפי מעלתו, מאמירת פרשת התמיד בכל יום, שהיא עושה בסגולתה מעין פעולתה העליונה של העשיה הגמורה. וכפי אותה המדה, שהמעשה הגמור הוא יותר חזק מהאמירה, היו כחות החיים יותר חזקים, וממילא גם כחות הבהמיות, וירידתם העמוקה יותר חזקה, וממילא היתה העליה יותר אמיצה, וצריכה לכך יותר מרובה. כמובן יש להחיים, המפעמים בכח רב, ערך יותר עליון, באין ערוך ואין דוגמא כמעט, לגבי החיים שהם

רק צל חיים לעומת החיים הגמורים כשהם מלאים בחילם, בעת אשר הכבוד עומד במלא קומתו וזיו חיו, ובבית חיינו. אבל חסד עליון אינו עוזב אותנו, וגם בעבודתנו בחר בנו לחלקו, ומעשינו הקטנים עם שיח שפתותינו עושים גדולות ונצורות, שבמלאת החיים בכל צביונם רק אז יגלה ערכם הנשגב.

ו. אוה"ק ג' כט' מוסר הקודש כב - 'הטבע בעצמו צריך שיתקדש על ידי מחשבתן של ישראל, כל מה שחדירת הבינה, המוארה באור האלוקי, חוזרת יותר אל הבנת העולם וכל תכונותיו, במעמדיו החומריים והרוחניים, וכל שלשותיהם, מזדרחת אורה של שמש צדקה, וההכרה, איך יד א-ל עליון קונה שמים וארץ מובילה הכל בעצה ובתבונה, בחסד וברחמים, בגבורה ובמלכות מלאתי צדק, היא מתגברת. והאדם מתעלה, והעולם מתעלה עמו, העולם מזדקק על ידי מחשבת קודש זאת, עד שהוא מקבל הכשר של חידור לאור היותר עליון. וההופעה של הנסים והנפלאות הגדולות נעשית מותאמת לתכונתו. וכל מה שיותר יופיע האור של הנסים העליונים, כה יגדל העז של החשיבות הפנימית של הטבע, היונקת מחכמה של מעלה. וזאת תורת האדם תמיד, להעיר את נפשו, לרוממה ולשגבה, לזככה ולהאירה, עד שהאור העליון של הנשמה העליונה יהיה חודר בכל חגויה. וכן היא תורת העולם, לחדור במעמקי הנפש העולמית, במסתרי החיים של היצור, בתחבולות ויצרי לב האדם אל האדם, אותו האור העליון, אותם הגוונים הנאים, של הקשת העליונה, ברית עולם בין ד' ובין כל נפש חיה, להכיר ולהבין, כי אלוקי הרוחות לכל בשר ואלוקי כל בשר הוא, יוצרנו יוצר בראשית, וכל מעשינו פעלת לנו.